

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl samosoudkyní JUDr. Miladou Haplovou, v právní věci žalobce: **T. E.**, nar., st. příslušnost Republika Libye, t. č. bytem, zast. Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Příkop 8, 602 00 Brno, proti žalované **Policii České republiky**, Ředitelství služby cizinecké policie, se sídlem Olšanská 2, 130 51 Praha 3, o stanovení nové lhůty k vycestování, o žalobě proti rozhodnutí žalované č. j. CPR-12587/ČJ-2013-930310-V237 ze dne 18.3.2014,

t a k t o :

- I. **Žaloba se zamítá.**
- II. **Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.**
- III. **Žalovanému se nepřiznává náhrada nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobou ze dne 28.3.2014 doručenou dne 31.3.2014 Krajskému soudu v Brně se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí ze dne 18.3.2014, č. j. CPR-12587/ČJ-2013-930310-V237, kterým žalovaná podle ust. § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen správní řád) zamítla odvolání žalobce proti rozhodnutí Policie České republiky, Krajského ředitelství policie Jihomoravského kraje, Odboru cizinecké policie, Oddělení pobytových agend Brno (dále jen správní orgán prvního stupně) ze dne 28.8.2013, č. j. KRPB-278409-70/ČJ-2012-060026-SV, ve věci stanovení nové lhůty k vycestování v návaznosti na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 11.12.2012, č. j. KRPB-278409-31/ČJ-2012-060026-SV a napadené rozhodnutí potvrdila.

Rozhodnutím správního orgánu prvního stupně ze dne 28.8.2013, č. j. KRPB-278409-70/ČJ-2012-060026-SV bylo podle ust. § 101 písm. e) správního řádu ve spojení s ust. § 120a odst. 5 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon o pobytu cizinců)

konstatováno, že pominuly důvody znemožňující vycestování cizince a v návaznosti na rozhodnutí o správním vyhoštění ze dne 11.12.2012 byla cizinci stanovena doba k vycestování z území ČR do 30-ti dnů od nabytí právní moci rozhodnutí. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně bylo vydáno na základě skutečnosti, že disponoval informací, že již lze realizovat vyhoštění státních příslušníků Libye do země původu, která byla ve vztahu k cizinci potvrzena závazným stanoviskem Ministerstva vnitra ČR, Odboru azylové a migrační politiky (dále jen OAMP) ev. č. ZS 21248 ze dne 12.6.2013, kterým bylo deklarováno, že vycestování cizince je možné.

Žalobce ve včas podané žalobě namítal, že napadené rozhodnutí bylo vydáno i přesto, že dosud není skončeno řízení o jeho žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům a k nahlédnutí do spisového materiálu, v čemž spatřuje pochybení ve vztahu k ust. § 57 správního řádu ve spojení s ust. § 64 téhož zákona a naznačuje, co uvedené znamená pro probíhající správní řízení. Je přesvědčen, že žádost o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům a k nahlédnutí do spisového materiálu měla být posouzena jako předběžná otázka, bez níž nelze rozhodnout ve věci samé, aby bylo dodrženo právo na spravedlivý proces. Žalobce dále namítá pochybení správních orgánů, neboť dostatečným způsobem nezohlednili zdravotní stav žalobce, který je čekatelem na darování ledviny a musí pravidelně navštěvovat lékařské středisko k provedení hemodialýzy a uvádí, co může nastat v případě, pokud by byl nucen z území ČR vycestovat do Libye. S ohledem na uvedené žalobce navrhl, aby soud napadené rozhodnutí včetně rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušil a vrátil věc správnímu orgánu k novému projednání a rozhodnutí.

Žalovaná ve vyjádření k žalobě uvedla, že usnesení č.j. CPR-12587/ČJ-2013-930310-V 237 ze dne 12.3.2014 je usnesením předběžně vykonatelným, odvolání proti němu nemá odkladný účinek a nic nebránilo pokračování v řízení o odvolání proti rozhodnutí ze dne 28.8.2013, č. j. KRPB-278409-70/ČJ-2012-060026-SV. Řízení o odvolání proti usnesení není řízení o předběžné otázce, neboť úprava průběhu řízení není řešením otázky, o níž by správní orgány, které dané řízení vedou, nemohly samy rozhodnout. Lhůty k vyjádření nestanovuje žádný správní orgán stojící mimo řízení, ale ten, který předmětné řízení vede. Žalovaný tedy má za to, že se namítaného porušení nedopustil a žalobní námitka je neopodstatněná. Pokud se týká zdravotního stavu, ten lze hodnotit pouze v rámci přiměřenosti, která se však nezkoumá v řízení podle § 101 správního řádu, protože rozhodnutím podle tohoto ustanovení je zasaženo pouze do výroku, k němuž se vztahuje, nikoliv do rozhodnutí jako celku, tedy nejde o další opravný prostředek proti rozhodnutí o správním vyhoštění, které je v právní moci, ale vztahuje se k výroku o existenci důvodů znemožňujících vycestování cizince, kvůli nimž se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo nevykonatelným. Důvody znemožňující vycestování cizince nebyly shledány v osobní sféře cizince, ale kvůli nestabilní bezpečnostní situaci v Libyi. Postup správních orgánů se v dané věci odvíjí od ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců, dle něhož policie vydá nové rozhodnutí ve věci, pominou-li důvody znemožňující cizinci vycestování. Takové nové rozhodnutí nemá charakter opravného prostředku, neboť nejde o nápravu vad již přijatého rozhodnutí či řízení, která předcházelo jeho vydání. Jde o nové posouzení již pravomocně rozhodnuté věci za stejných nebo výchozích podmínek. Novým rozhodnutím se nemění a nemůže měnit obsah výrokové části rozhodnutí, jímž bylo cizinci uloženo správní vyhoštění, tj. zůstávají po vydání nového rozhodnutí nedotčeny. Žalobní námitka je proto neopodstatněná. K porušení článku 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod nemohlo dojít, protože rozhodnutí jiného správního orgánu bylo na základě podaného odvolání postoupeno k přezkoumání ministru vnitra, který posoudil uplatněné námitky směřující proti obsahu vydaného závazného stanoviska a dne 25.2.2014 vydal pod č.j. MV-118996-2/OAM-2013 závazné stanovisko, jímž

původní odvoláním napadené závazné stanovisko potvrdil jako správné a vycestování cizince je možné. Uvedeným postupem došlo k naplnění ust. § 149 odst. 4 správního řádu a další přezkouvání předmětného závazného stanoviska není v odvolacím řízení možné. V době vydání žalobou napadeného rozhodnutí šlo o podklad právně závazný a aktuálně nezvratitelný a žalovaná se namítaného porušení nedopustila, proto je uplatněná žalobní námitka neopodstatněná. Žalovaná navrhl, aby byla žaloba jako nedůvodná zamítnuta a souhlasila s tím, aby bylo rozhodnuto bez nařízení jednání.

V návaznosti na podání žalobce ze dne 4.6.2014 soud v předmětné věci nařídil jednání, které se konalo za účasti zástupce žalobce a v nepřítomnosti žalobce a žalované, která se omluvila z neúčasti při jednání a nežádala odročení nařízeného jednání s tím, že odkazuje na písemné stanovisko a obsah postoupeného spisového materiálu.

Zástupce žalobce při jednání uvedl jako v žalobě a doložil soudu sdělení Centra kardiovaskulární a transplantační chirurgie Brno ze dne 4.11.2015, kterým byl nahlášen do KST jako čekatel.

V průběhu řízení žalovaná postoupila soudu rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR o odvolání cizince proti usnesení Policie ČR, Ředitelství služby cizinecké policie ze dne 12.3.2014, kterým bylo rozhodnuto o jeho žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí spojené se žádostí o nahlédnutí do spisového materiálu MV ČR OAMP a to nevyhověním ve smyslu § 39 odst. 2 správního řádu.

Žaloba byla podána včas (§ 72 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen s. ř. s.), osobou oprávněnou (§ 65 odst. 1 s. ř. s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68, § 70 s. ř. s.).

Žaloba byla přezkoumána v mezích žalobních bodů včetně řízení předcházejícího vydání, přičemž soud vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1, 2 s. ř. s.).

Žaloba není důvodná.

Pokud se týká první uplatněné žalobní námítky, tj. vydání rozhodnutí žalovaným, aniž je skončeno řízení o jeho žádosti o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům a k nahlédnutí do spisového materiálu, soud ji neshledává důvodnou a je ve shodě s právní argumentací uvedenou žalovanou v jejím vyjádření. Žalovaná se v odvolacím řízení vyjádřila a posoudila všechny odvolací námítky žalobce, tj. i námitku směřující vůči obsahu závazného stanoviska OAMP tím, že odvolání postoupila Ministerstvu vnitra ČR k přezkoumání odvolacích námitek Ministrem vnitra ČR, který dne 25.2.2014 vydal pod č.j. MV-118996-2/OAM-2013 své závazné stanovisko, které bylo dne 5.3.2014 poskytnuto cizinci k seznámení a současně mu byla stanovena lhůta k uplatnění práv podle § 36 odst. 3 správního řádu. Cizinec požádal o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí a o nahlédnutí do spisového materiálu OAMP včetně informací MZV ČR, z nichž ministr vnitra čerpal závěry pro závazné stanovisko. Usnesením ze dne 12.3.2014 žalovaná žádosti nevyhověla, když dospěla k závěru, že postupem žalované ve smyslu § 149 odst. 4 správního řádu byl splněn požadavek na přezkoumání závazného stanoviska správním orgánem ve správním řízení a další přezkouvání stanoviska je možné až v rámci správní žaloby směřující proti rozhodnutí ve věci samé. Důvody pro prodloužení lhůty žalovaná nepovažovala za dostatečně relevantní, neboť závazné stanovisko ministra vnitra je

právně závazné a aktuálně nezvratitelné. Skutečnost, že žalovaná rozhodla o odvolání, aniž by bylo rozhodnuto o odvolání proti jejímu procesnímu rozhodnutí ze dne 12.3.2014 z důvodu shora nedošlo ke zkrácení práv žalobce, neboť s příslušnými podklady pro vydání závazného stanoviska v materiálech OAMP se mohl žalobce seznámit kdykoliv do podání žaloby a své námitky v žalobě prezentovat. Namísto toho se žalobce zaměřil pouze na právní posouzení procesního postupu žalované ve věci žádosti žalobce o prodloužení lhůty k vyjádření se k podkladům před vydáním rozhodnutí a o nahlédnutí do spisového materiálu. Za daného stavu věci chybí soudu konkrétní námitky žalobce vůči podkladům ve spisovém materiálu OAMP, čímž znemožnil soudu se závazným stanoviskem zabývat a přezkoumávat je a konstatuje, že při vydání závazného stanoviska nedošlo k porušení právních předpisů, bylo vydáno OAMP i Ministrem vnitra ČR na základě aktuálního stavu věci ke dni 25.2.2014 v rozhodnutí ministra vnitra uvedené. Námitku žalobce směřující proti nesprávnému procesnímu postupu žalované soud neshledal důvodnou.

Pokud se týká posouzení námitky, že správní orgány dostatečně nezohlednily zdravotní stav žalobce, jde o námitku, která měla směřovat do samotného rozhodnutí o správním vyhoštění, kde bylo lze zdravotní stav žalobce hodnotit a posuzovat v rámci přiměřenosti. Žalobou napadeným rozhodnutím bylo zasaženo do výroku, k němuž se vztahuje nikoliv do rozhodnutí o správním vyhoštění, a proto v rámci uvedeného řízení nelze podané odvolání či žalobu chápat jako další opravný prostředek proti rozhodnutí o správním vyhoštění, které zůstalo v právní moci, ale rozhodnutí správního orgánu I. stupně i napadené se týká existence důvodů znemožňujících vycestování, na základě nichž rozhodnutí o správním vyhoštění nebylo vykonatelné. Důvody znemožňující vycestování byly v řízení o jeho správním vyhoštění shledány výlučně na základě nestabilní bezpečnostní situace v Libyi a postup správních orgánů po vydání rozhodnutí o správním vyhoštění byl dán ust. § 120a odst. 5 zákona o pobytu cizinců. Vydaná nová rozhodnutí nenapravovala nějaké vady již pravomocného rozhodnutí o správním vyhoštění. V uvedeném novém rozhodnutí byla nově stanovena i doba vycestování, která však nemění výrok původního rozhodnutí o správním vyhoštění, které bylo žalobci pravomocně uloženo. Zdravotní důvody, které cizinec tvrdil v žalobě a při jednání doložil potvrzením o evidenci v KST by mohly být důvodem návrhu na vydání nového rozhodnutí ve věci správního vyhoštění.

Pokud se týká namítaného porušení čl. 13 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, tato námitka není důvodná vzhledem k tomu, že k přezkoumání rozhodnutí jiného správního orgánu došlo v průběhu odvolacího řízení Ministrem vnitra ČR, který posoudil námitky směřující proti obsahu vydaného závazného stanoviska OAMP ve svém závazném stanovisku, a které potvrdil jako správné tj., že vycestování cizince je možné. Tímto přezkoumáním v průběhu odvolacího řízení nebylo upřeno žalobci právo na spravedlivý proces či na opravný prostředek, neboť případné konkrétní námitky a návrhy na doplnění podkladů mohl po seznámení se s obsahem správního spisu OAMP uplatnit ve své žalobě.

Na základě shora uvedeného posouzení žalobních námitek dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle ust. § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení bylo rozhodnuto ve smyslu ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl na věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. V dané věci neúspěšný žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení a žalované

v souvislosti s tímto řízením žádné náklady nad rámec její běžné administrativní činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno, ve dvojím vyhotovení. V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

V Brně dne 15. března 2016

JUDr. Milada Haplová, v.r.
samosoudkyně

Za správnost vyhotovení:
Karolina Marešová